

QUA CƠN MƯA TRỜI LẠI SÁNG

Hào Lâm

Sau phiên trực đêm, Phong cởi chiếc blouse trắng, vội vã đón thang máy, mộng về nhà, tắm nước nóng và đánh một giấc như thói quen. Bước nhanh ra khỏi thang máy, chút xíu thì chàng đã đâm sầm vào người phụ nữ trẻ đang chờ ở cửa thang máy. Khi trông thấy nét mặt hoảng hốt của nàng nhìn mình, Phong ngượng ngùng tự động thốt lên:

-Xin lỗi cô.

Với giọng nói nhỏ nhẹ nhưng có vẻ hồi hộp, nàng đáp:

-Không sao ạ.

Như bị lời cuốn vì giọng nói, Phong quay mặt lại nhìn vào thang máy, có ý như muốn nhìn rõ mặt người phụ nữ lần nữa trước khi cửa thang máy từ từ khép lại.

Phong bước nhanh ra bãi đậu xe dành cho bác sĩ, y tá, và nhân viên phục vụ. Hình ảnh người phụ nữ kia còn lớn vờn trong ánh. Thân hình cần đối, khuôn mặt dễ thương, sống mũi cao, đôi mắt to đen, nhưng có nét buồn lại càng quyến rũ, nụ cười khi trả lời Phong cũng có vẻ thờ ơ. Mãi nghĩ vẫn vợ nên khi đèn vàng xuất hiện, Phong giật mình đạp thắng thật nhanh. Chàng mỉm cười băng qua, cảm thấy mệt và buồn ngủ kinh khủng.

Theo thói quen mỗi tối trực đêm về là Phong phải tắm nước nóng, ăn sáng xong mới lên giường, đánh một giấc cho đến 3, 4 giờ chiều. Nhưng lần này hình ảnh người phụ nữ kia lại xuất hiện khiến anh trần trọc chờ giấc ngủ. Chàng nghĩ từ khi ly dị với Thu Thủy đến nay đã hơn 2 năm, Phong đã tiếp xúc hàng ngày với phái nữ, cộng thêm các bác sĩ trẻ, và y tá, nhưng chưa có ai làm cho chàng phải xúc động như hôm nay. Biệt là tối này sẽ khó ngủ, Phòng vào bếp tìm ly nước và mở ngăn kéo tìm viên thuốc ngủ.

Phong theo cha mẹ tản cư qua Mỹ hơn 20 năm nay. Gia đình chàng cư ngụ tại Chicago, tiểu bang Illinois lúc chàng mới 20 tuổi. Cùng với 1 người em trai tên Vũ và 1 người em gái tên Hạnh, cả 3 anh em đều học y khoa và Phong tốt

nghệ năm chàng gần 40 tuổi. Từ khi bước chân vào đại học, chàng chăm chỉ vào việc học nên hôn nhân giữa chàng và Thu Thủy cũng do hai bên cha mẹ xếp đặt. Nhận xét của Phong là Thủy xinh đẹp, vui tánh và hoạt bát.

Nàng là giáo sư trung học về ngoại ngữ. Sau vài năm chung sống, cả hai đều ngại có con sớm, sợ ràng buộc vì công việc.

Công việc của một bác sĩ mới ra trường thường phải trực đêm. Thủy cứ phàn nàn: "Có chồng mà nhiều đêm ôm gối ngủ một mình". Để tìm cách khuây khỏa, nàng luôn theo một số đồng nghiệp về Việt Nam. Theo lời Thủy thì nàng về là để tham khảo, giúp đỡ một số cô thầy về vấn đề dạy Anh ngữ. Cả hai vợ chồng đều chán cuộc sống không còn tình yêu vừa chớm nở sau khi cưới. Cả hai đều đồng ý ly thân. Sáu tháng sau đó đi đến ly dị. Muốn tránh sự trách móc của cha mẹ, Phong dời qua California.

Như Nguyễn nhìn đồng hồ tay, biết là sắp xong phận sự sau 12 tiếng ròng rã phục vụ cho bệnh nhân. Nàng lặng lẽ vào phòng thay áo. Trước kia Nguyễn làm cho bệnh viện Kaiser. Nay nàng mới được nhận vào bệnh viện này, tại thành phố Fountain Valley, California, mới được hơn 2 tháng.

Trên đường về, nàng chợt nhớ đến vài bệnh nhân mới chuyển vào sáng nay, 2 bà cụ Việt Nam khiến nàng chợt nhớ đến mẹ nàng còn kẹt lại ở quê nhà. Nguyễn thở dài mệt mỏi, bắt chợt nàng nhớ tới khuôn mặt rần rở, đầy quyến rũ của người đàn ông có vẻ vội vã ở cầu thang máy sáng

nay, chút xíu nữa thì đã tông vào nàng, may mà nàng né tránh kịp. Nét mặt hơi lúng túng khi thốt lời xin lỗi trong có vẻ trang nhã, dáng cao ráo và rất đàn ông. Buồn cười vì lời nhận xét tỉ mỉ, lan da hơi xanh xao của nàng chột hồng lên vì e thẹn. Mãi suy nghĩ bâng khuâng, xe nàng đã đến bãi đậu xe xé nhà hời nào không hay. Đây là căn hộ nàng mới mua để cho đón mẹ nàng sắp sang.

Nguyễn cảm thấy đói bụng sau khi từ nhà tắm ra. Nàng xuống bếp mở tủ lạnh và hải lòng khi thấy còn hộp thịt kho nước dừa. Nàng vo gạo, cắm điện nồi cơm, và cũng tiện tay ấn nút CD tim tiếng nhạc và lời ca của Hà Thanh và Sĩ Phú. Tuy còn trẻ nhưng Nguyễn lại thích nghe những bài hát tiền chiến, những bài mà mẹ nàng đôi khi vừa nghe vừa hát theo các ca sĩ như Thái Thanh, Lệ Thu.

Nhớ về dĩ vãng, Nguyễn sanh ra tại Cần thơ. Cha mẹ nàng là người di cư từ Hà Nội vào. Học Quốc Gia Hành Chánh xong, ba nàng, ông Thanh, được làm phó tỉnh trưởng nội an ở các tỉnh miền Nam nhiều năm. Gia đình Nguyễn chỉ có 2 anh em: Anh Nam và Nguyễn.

Nguyễn vừa ăn cơm, vừa xem tin tức buổi chiều, thấy cảnh di cư bên Trung Đông, nàng chạnh lòng nhớ cảnh vượt biên tìm tự do của mình, anh em nàng đã trả cái giá thương tâm. Để bảo vệ nàng, anh Nam đã bị bốn cướp biển sát hại. Cuối cùng thì nàng và một số phụ nữ trên thuyền cũng bị ô nhục trước mặt thân nhân. Cũng như nàng vậy, trên thuyền tuy đông người, nhưng làm sao chống lại súng đạn.

Khi thuyền cướp biển rút lui, Nguyễn chẳng còn quan tâm đến thể xác đau đớn, lỏa lồ vì áo quần rách bươm. Nàng cố lết đến cạnh xác anh nàng, ôm xác anh, nàng vừa khóc vừa gào: "Anh Nam, Anh Nam". Những người trai trẻ mắt nhìn ra xa theo dõi chiếc tàu cướp biển với ánh mắt căm hờn và tủi hổ, bên cạnh là tiếng khóc của các phụ nữ nạn nhân công với tiếng gào của Nguyễn. Chợt có ai đó nhắc nàng: "Vuốt mắt cho anh cô đi". Cùng lúc ấy có ai đập lên thân thể nàng tấm chăn mỏng mà bọn cướp chê còn để lại.

Nguyễn đã vuốt cho đọi mắt anh nàng nhắm lại. Sau đó, nàng đã dăng co, níu xác Nam, không cho người trên thuyền ném xuống biển. Quá xúc động bị ai với hoàn cảnh vừa xảy ra, nay lại nhìn cảnh người anh thân yêu của mình trôi trên dòng

nước, Nguyễn không nghĩ ngợi gì thêm, trèo lên khung thuyền định nhảy xuống biển theo anh, nhưng bị những bàn tay chung quanh kéo lại. Sau đó, những người trên thuyền thay phiên nhau canh chừng nàng tới khi thuyền đến đảo.

Hơn 10 năm qua, mỗi khi nhớ lại cuộc hành trình đầy khủng khiếp ấy, Nguyễn không sao cầm được nước mắt tủi thân khi nhớ đến người anh chết thảm. Nguyễn cố tìm giấc ngủ, nhưng hình ảnh thời gian sống trong trại tỵ nạn lại xuất hiện. Nàng đã phải tránh đi những ánh mắt thương hại hoặc xoi mói, tránh đi những sự giúp đỡ của những người đã chứng kiến cảnh thương tâm mà nàng đã bị bọn cướp biển Thái Lan dày vò thân xác.

Khi định cư tại Mỹ, Nguyễn đã tin cho cha mẹ nàng biết là anh em nàng đã đến Mỹ an toàn. Nàng đã tránh không trả lời cha mẹ câu hỏi: "Anh Nam con ra sao? Sao chẳng có thư anh con".

Kiểm được việc làm bán thời gian và vay được tiền để đi học, sau khoảng thời gian 5 năm, Nguyễn mới học xong ngành y tá. Nhưng khi có tiền dư chút đỉnh, nàng gọi về cho cha mẹ. Cho qua chuyện, nàng nói với họ: "Vì bạn học nên mỗi người mỗi tiểu bang, mạnh ai nấy lo". Khi hay tin cha mình chết, Nguyễn rất đau lòng, nhưng nàng cố dằn lòng không về chịu tang. Nay thì chỉ còn chờ mẹ nàng qua đoàn tụ.

Nguyễn rất bận rộn vì công việc, ca ngày rồi ca đêm, mỗi ngày có khi đến 12 tiếng. Những hôm nghỉ làm thì lại lo đi mua sắm, dọn dẹp nhà cửa. Nàng không muốn giao thiệp nhiều, ít muốn ra ngoài, vì chỉ sợ gặp lại những người đi cùng thuyền khi vượt biển. Mặc cảm vì thân thể mình đã dơ bẩn, bị dằn vặt mỗi khi nhớ đến cái chết của anh Nam, nàng đã từ chối lời mời của bạn bè cùng nghề đi ăn hay đi party. Nhờ tính nết dịu dàng, ăn nói khiêm tốn, làm việc siêng năng, không nề hà, nên ai cũng mến nàng. Họ cũng không trách móc. Họ chỉ biết là nàng còn độc thân. Họ đã đoán mò, đẹp như nàng tại sao nay vẫn sống độc thân, và cho rằng nàng có vấn đề gì đó về tình yêu. Với ánh mắt u buồn của Nguyễn, bạn bè thậm chí đoán nàng bị thất tình. Cho nên Nguyễn đổi chỗ làm. Ngày tháng qua, không ai còn quan tâm tới nàng nữa.

Phong đậu xe, khóa cửa, và bước nhanh về phía cửa lớn của building chàng làm. Chợt chàng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của người phụ nữ đã đụng đầu ở cửa thang máy vài hôm trước. Chàng tò mò, muốn tìm xem nàng làm gì trong cùng một building với mình. Chàng bước nhanh đến bên nàng. Khi Nguyễn đang mở ví để tìm chìa khóa thì Phong tươi cười lên tiếng tự giới thiệu:

-Tôi là bác sĩ Phong, làm việc ở bệnh viện này. Xin lỗi cô, hôm kia, một tí nữa là húc phải cô. Tôi rất vui khi gặp cô ở đây. Có lẽ cô cũng làm việc ở đây nên mới đậu xe chỗ này phải không?

Bị hỏi bất ngờ nên Nguyễn hơi lúng túng. Nàng cố lấy tự nhiên trả lời:

-Chào bác sĩ. Tôi là y tá nội khoa, mới vào làm đây không có lâu. Tôi tên Nguyễn, vừa tan ca đêm. Tôi cũng rất vui gặp lại bác sĩ. Xin chào.

Thấy vẻ lúng túng, vội vàng của Nguyễn khi mở cửa xe, Phong vội đưa tay mở hộ, chờ nàng ngồi vào tay lái vừa cười vừa nói:

-Xin hẹn gặp lại.

Chàng đóng cửa xe hộ nàng và chờ nàng lui xe. Khi xe chạy mất hút, Phong nhìn theo rồi chậm rãi đi vào bệnh viện Tự nhiên, chàng cảm thấy thân thiết với người phụ nữ trẻ này, lòng chàng thấy lân lân thú vị, một mối tình cảm nhẹ nhàng len lỏi vào trái tim chàng.

Với nét mặt vui tươi, Nguyễn thầm nghĩ sao hôm nay nàng lại đỡ chứng nói nhiều với một người chưa quen. Ngồi vào xe, lái một quãng khá xa, nàng nhìn vào kính chiếu hậu, thấy ông bác sĩ Phong còn đứng theo nhìn nàng. Lòng Nguyễn chợt xao xuyến bồi hồi, tim đập nhanh, nàng hơi khó hiểu về sự xuất hiện của người đàn ông này.

Nàng hình dung lại nét mặt khô ngô dạn dĩ, ánh mắt như muốn thu hút lấy nàng. Tuy không còn trẻ nữa, năm nay đã gần 30 rồi, vậy mà còn hồi hộp khi nhìn phải ánh mắt anh ta. Nàng lắc đầu, như muốn xua đuổi hình bóng bác sĩ vừa mới quen ấy ra khỏi đầu.

Sau vài lần gặp gỡ trong giờ giải lao ngắn ngủi, Phong cố ý bắt chuyện với Nguyễn. Mối tình cảm giữa hai người đã làm cho Nguyễn bớt đi sợ hãi. Sự ân cần, săn sóc của Phong đã làm cho Nguyễn bớt cảm thấy trống trải cô đơn. Sau đôi lần cùng Phong đi ăn trưa ở cantin, nàng tự

an ủi đây chỉ là tình bạn thôi. Hơn nữa, nàng biết Phong đã từng có một đời vợ rồi, làm bạn với Phong cũng có gì là quá đáng.

Thời gian quen nhau cũng đem đến cho Phong những nhận xét về người bạn gái này. Hiền lành, từ tốn, và thận trọng từng cử chỉ và lời nói. Chàng tò mò hỏi về gia thế, nhưng Nguyễn chỉ cho biết gia đình chỉ có 2 anh em. Người anh đã qua đời khi vượt biển, và mẹ nàng thì sắp sang

Chiều hôm nay, Phong rất vui vẻ vì được Nguyễn mời đến cư xá nàng dùng cơm tối do nàng tự tay nấu để đãi chàng với lý do: " Mời anh để đáp lại những bữa ăn Nguyễn nợ anh".

Căn phòng khách của Nguyễn trang trí rất trang nhã. Sofa màu ngà, ghế dựa màu xám đậm cùng màu với chiếc bàn. Trên mặt bàn là chậu hoa lụa màu xanh dương đậm nhụy vàng. Chỉ những thứ đơn sơ rẻ tiền, trông có vẻ u buồn như nét mặt của nàng vậy.

Với nụ cười rạng rỡ trên đôi môi, Nguyễn theo dõi sự quan sát căn phòng trên mắt Phong và đưa tay đón bó hoa hồng từ tay Phong.

- Mời anh ngồi. Em tẻ quá, không có thì giờ để đi mua hoa. May có anh mang lại làm cho căn phòng có thêm sinh khí

- Anh chẳng biết em thích hoa gì nên chọn đại hoa hồng đỏ, mong em thích nó. Nguyễn đưa ánh mắt long lanh nhìn Phong cảm ơn rồi quay mình xuống bếp, vừa đi vừa nói:

- Hoa gì cũng đẹp. Mỗi thứ đều có một vẻ đẹp của nó

Vài phút sau, trên bàn đã được trang trí một bình hoa hồng đỏ và vài món ăn đơn sơ. Tuy nhiên đối với Phong, bữa ăn rất ấm cúng như bữa ăn gia đình của cặp vợ chồng son.

Đôi khi nhìn lên, Nguyễn chợt thấy ánh mắt Phong nhìn nàng như có vẻ triu mến thân yêu. Nàng vội cúi đầu xuống vội gấp thức ăn, lòng bồi hồi, không phải để đón nhận một tình yêu vừa chớm nở mà vì sợ Phong, nếu chàng muốn tiến xa hơn nữa, và nếu khi Phong biết được những gì xảy ra trên người nàng. Khi ấy, nàng sẽ bị hất hủi phủ phàng hơn.

Lâu nay, Nguyễn cố ý tránh né, nhưng chẳng biết vì sao nàng đã không chế ngự được lòng mình. Có những đêm trằn trọc nhớ đến nụ cười bao dung, cởi mở, mỗi khi gặp Phong. Vô tình hay hữu ý mà nàng đã tổ chức bữa ăn này?

Thấy vẽ suy tư của Nguyễn, Phong lên tiếng:

- Bún thang em nấu ngon lắm. Đã lâu anh chưa được ăn.

Hơi thẹn là để Phong lên tiếng phá tan bầu không khí quá yên lặng trong bữa ăn, Nguyễn nói:

- Em chỉ học được vài món. Nhờ anh nhận lời mời, em mới trở tài. Em lựa món. nào để làm thôi.

- Mẹ anh cũng hay nấu bún thang. Có khi mấy anh em của anh phải ăn 2 ngày mới hết.

- Mấy lâu nay em quen không hỏi thăm về gia đình bên anh.

Hỏi xong, Nguyễn hơi xấu hổ vì tự nghĩ chưa đến độ thân mật để tìm hiểu về đời tư của Phong, nhưng Phong lại thấy thích thú vì Nguyễn quan tâm đến đời tư của chàng

- Ba mẹ anh ở thành phố Chicago, tiểu bang Illinois. Gia đình anh chỉ có 3 anh em. Em trai tên là Vũ, em gái tên là Hạnh. Cả 3 anh em đều làm cùng một nghề. Hai em của anh chưa lập gia đình nên còn ở chung với hai cụ Hạnh sắp làm đám cưới cuối năm nay. Vì vậy, anh sẽ phải về Chicago sau Christmas.

Bữa ăn thân mật, cởi mở, làm Nguyễn tự tin ở mình hơn. Sau bữa ăn, Phong phụ nàng mang chén bát xuống bếp để rửa. Giây phút này, Phong chỉ muốn kéo dài. Thình thoảng nhìn nét mặt thanh tú của Nguyễn, lòng chàng dạt dào sợ không kèm chế được bản năng, chỉ muốn hôn lên làn môi đỏ mọng ấy Phong vội bỏ cái khăn lau vào rổ chén bát và hỏi:

- Em có cà phê không?

Ngước mắt nhìn lên, Nguyễn tươi cười trả lời:

- Ấy chết. Em định làm cà phê phin mời anh. Nhờ anh nấu hộ em ấm nước

Chỉ chờ có thế là Phong bước qua mở lò đun nước rất thành thạo. Lau tay khô, Nguyễn tìm hộp cà phê và 2 cái phin lọc.

- Thôi. Mời anh lên salon ngồi chờ em vài phút, em sẽ lên ngay.

- Cô có cần tôi phụ bung lên không?

- Cám ơn anh. Có anh thì lại vương chân thêm vì cái bếp nhỏ quá. Anh lên mở CD nghe nhạc trước đi em sẽ lên ngay.

Nghe vậy Phong sai bước. Khi nhìn thấy Nguyễn bung khay lên, mùi cà phê thơm phứt

bay vào khứu giác, Phong vội đứng dậy, đỡ khay cà phê và bánh ngọt đặt xuống bàn. Chàng trở lại ngồi trên sofa, cố ý dành chỗ trống cạnh chàng, nhìn nàng như mời mọc:

- Em ngồi đây cho thoải mái.

Không ngần ngại, Nguyễn ngồi xuống, khuấy tách cà phê bốc khói đưa mời Phong. Hớp ngụm cà phê, Phong vờ nhắm mắt làm Nguyễn mở to mắt nhìn anh:

- Cà phê có vấn đề sao anh?

Phong lắc đầu cười:

- Cà phê em pha ngon tuyệt. Đã lâu anh chưa được thưởng thức mùi vị này.

Lòng thỏa mãn vì lời khen thưởng của Phong, Nguyễn nhìn chàng cười tươi, ánh mắt bớt đi sự e dè trước kia. Muốn căn phòng bớt đi vẻ trang nghiêm, Nguyễn đặt tách cà phê xuống bàn, buốt sang cái kệ có đặt tivi. Nàng lựa một đĩa nhạc êm dịu cho vào máy.

Phong nhìn theo, thấy trên kệ có để một bức ảnh của một thanh niên trẻ tuổi, có nụ cười tươi tắn và đôi mắt ướt át. Tim Phong hơi nhói lên vì ghen tức. Chàng thầm nghĩ: Có lẽ đây là bạn trai của Nguyễn. Nguyên nhân thái độ lạnh lùng của nàng có lẽ vì người trong ảnh này. Quay mình lại, Nguyễn chợt nhìn thấy đôi mắt Phong đang nhìn vào tấm ảnh, nàng hiểu ngay.

Không muốn để Phong phải suy đoán, Nguyễn ngồi vào chỗ cũ cạnh Phong và lên tiếng giới thiệu người trong ảnh:

- Đây là ảnh của anh Nam em. Sự mắt mát của anh ấy, em đã kể cho anh nghe rồi thì phải.

Qua giọng nói của Nguyễn, Phong biết là nàng bị xúc động mạnh nên không do dự, Phong choàng tay ôm vai nàng kéo vào mình.

- Anh sorry. Thôi chuyện đã qua rồi, hãy quên bớt đi em. Anh mong thời gian sẽ giúp em quên đi.

Chờ cho tâm hồn Nguyễn bình lặng lại, Phong rút tay về. Chàng bung tách cà phê đưa cho Nguyễn và nói: -Em hãy hớp tí cà phê cho tinh thần dễ chịu hơn.

Đưa tách cà phê của mình lên uống một ngụm, Phong lại khen lần nữa:

- Bánh flan mà uống với cà phê của em pha thì quá là tuyệt vời.

Biết là Phong muốn phá tan bầu không khí đau buồn trầm lắng vừa xảy ra, Nguyễn sửa lại thế ngồi, tươi cười và bắt chuyện lại với Phong. Cả hai đều vui vẻ, tự nhiên trở lại.

Riêng Phong, chàng hài lòng khi biết người trong ảnh không phải là người yêu của Nguyễn. Chàng vui vẻ từ giả ra về. Nguyễn chờ Phong lên xe rồi mới khép cửa lại, lòng nằng nằng một niềm vui vô tả.

Trên đường về, với nỗi vui và luyến tiếc vì phải xa người phụ nữ mà chàng đã thầm yêu sau khi ly dị với vợ, Phong tự trách mình đã để mất đi cơ hội tỏ tình cùng Nguyễn. Chàng cười thành tiếng và lắc đầu khi nghĩ rằng mình hơi lảng mạn khi tuổi đã gần 40; đâu còn trẻ trung gì nữa.

Nguyễn quan sát căn phòng xem có những gì cần thu dọn, nhưng có chẳng chỉ có hình bóng Phong, dáng dấp cao ráo và ánh mắt tràn ngập yêu thương của chàng làm nàng cảm thấy âm ập. Choàng vào người chiếc áo ngủ, Nguyễn cảm thấy thoải mái hơn. Nàng nhìn vào gương soi, tự thỏa mãn với nét mặt và làn da mịn màng, như nói lên rằng nàng trẻ hơn tuổi tác của mình.

Đáp lên mình tắm chăn mỏng, Nguyễn biết là tách cà phê phin sẽ làm nàng chậm ngủ đêm nay. Nàng chợt nhớ đến ngày mai còn được nghĩ thêm một ngày, tha hồ nằm nướng.

Hình ảnh Phong lại xuất hiện, như đã ngự trị vào tâm trí nàng. Nàng dẹt mộng yêu đương, hình dung tay trong tay, dạo trên bãi biển Cali. Tự dung Nguyễn co quắp người lại, tay ôm mặt thét lên: "Không. Không". Nghĩ đến biển, nàng nhớ đến cảnh vùng vẫy hỗn loạn trên tàu khi vượt biên, nhớ đến ánh mắt trừng trừng của Nam, tiếng nức nở nghẹn ngào của Nguyễn vang lên trong đêm vắng, đầy sợ hãi và cô đơn.

Thời gian Nguyễn đi bác sĩ tâm thần cũng cả năm trời, nhưng thỉnh thoảng nàng lại bị cơn dằn vặt hành hạ. Tâm trí nàng rối loạn, phải dùng đến thuốc an thần những khi cần thiết. Những lúc ấy, nàng chỉ muốn chui vào cái vỏ ốc cố hữu để che đi nỗi ám ảnh thân xác bị dày vò tui hủ.

Sau 2 ngày nghỉ, Nguyễn đi làm lại như thường. Nàng không muốn nghĩ nhiều về Phong và cố ý tránh né, nhưng rồi cũng bị Phong chặn lại. Nguyễn nhận lời cảm ơn của chàng về bữa ăn tối trên nét mặt thần thờ mệt mỏi. Phong ngạc

nhien, tất hẳn nụ cười, nhìn theo bóng Nguyễn ra về trong cảm lạnh. Chàng tự hỏi: chẳng lẽ chàng đã làm hay nói gì sai trái.

Trên đường về, nét mặt âu lo, Nguyễn tự hỏi mình: Nếu cứ dây dưa tình cảm với Phong, rồi một ngày nào đó mình sẽ phải kể cho chàng những sự đã xảy ra trên người, liệu Phong có chấp nhận được không? Hay là nàng phải chịu cay đắng, bẽ bàng, tủi hổ khi Phong quay mặt từ chối mối tình đầu nàng đã dành cho chàng? Đàn ông họ hay ích kỷ và tính toán. Đã chắc gì chàng sẽ rộng lượng và vị tha hơn khi yêu nàng.

Nguyễn bung tách cà phê ra mái hiên sau nhà, nắng ban mai chiếu xuống giàn hoa giấy đỏ. Gió nhẹ đong đưa cành hoa nghiêng ngã. Có con chim nhỏ bay đến như muốn tìm chỗ đậu. Nhắm chút cà phê, Nguyễn mỉm cười, băng khuâng tự nghĩ: Con chim bé nhỏ kia chẳng khác gì mình, đang muốn tìm chỗ đậu nhưng vẫn còn e dè.

Mặc dù Nguyễn muốn tránh, nhưng lòng nàng lại không nở khi nhìn thấy ánh mắt thẳng thắn và nụ cười cởi mở của Phong. Cho nên, Nguyễn đã không ngần ngại nhận lời mời đi ăn tối mừng đêm Chúa giáng sinh.

Ngắm nhìn vào gương soi trong phòng ngủ, Nguyễn hài lòng với chiếc áo đầm đen sát nách dài chấm gót. Tai đeo đôi hoa tròn teng hột trai trắng, cổ áo hơi thấp khoe bày làn da trắng nõn mịn màng ở cổ và trễ xuống bờ vai nàng.

Cảm thấy trống trải ở cổ tay vì Nguyễn ít khi đi dự party ban đêm, nàng khoác vào chiếc khăn quàng, quà Christmas của Phong mừng nhân dịp lễ. Chiếc khăn trắng, có chạy kim tuyến long lanh dưới ánh đèn làm nàng cảm thấy yên tâm hơn. Nàng chợt nghĩ không biết Phong sẽ ăn mặc ra sao. Chàng biết mình mặc như vậy có quà lộ không nếu Phong chỉ mặc áo chemise thường. Nàng đưa tay kéo cái khăn quàng ra, ngồi thử người, chẳng lẽ lại gọi Phong hỏi anh sẽ mặc gì và em sẽ mặc gì?

Chuông cửa reo vang, Nguyễn vội vàng gập khăn quàng khoác vào tay ra mở cửa. Phong nhìn nàng bằng ánh mắt thán phục về sắc đẹp lộng lẫy của Nguyễn và cũng vui khi thấy quà tặng của mình được khoác trên cánh tay trần trắng nõn của Nguyễn. Chàng đáp lại nụ cười và lời chào của nàng:

- Tôi nay trông em đẹp lắm.

Lời khen làm đôi má Nguyễn thêm hồng. Nàng hồi hộp khi Phong tự động lấy chiếc khăn, quàng quanh vai Nguyễn.

- Chiều nay hơi lạnh, em phải quàng khăn vào rồi hãy ra ngoài kẻo bị cảm lạnh.

Nguyễn lấy lại lòng tự tin. Nhìn thấy Phong mặc bộ đồ vét xám đậm, cravate đỏ sậm, Nguyễn yên lòng là mình không lỗi quá. Phong đã đặt chỗ trước cho 2 người ở một nhà ăn Pháp, trang trí rất ấm cúng. Từ tấm thảm cho đến khăn trải bàn, khăn ăn, tất cả đều màu đỏ sậm. Bầu không khí yên lặng, rất thích hợp cho những cặp tình nhân hơi lớn tuổi, hoặc những cặp vợ chồng già xa con cái, hoặc cho những người xa quê hương đến đây tìm chút ấm cúng trong đêm đông.

Phong rất vui khi thấy Nguyễn ăn uống tự nhiên hơn. Ly rượu chat đỏ đã làm Nguyễn mạnh dạn không còn thẹn thùng mỗi khi bắt gặp ánh mắt Phong nhìn trộm nàng. Sau khi ăn tráng miệng xong, Phong đề nghị:

- Em có thể mời anh tách cà phê phin của em tự pha được không? Đêm nay trời đẹp, chúng mình vừa uống cà phê vừa chờ đi dự thánh lễ nửa đêm luôn.

Nguyễn hơi ngẩn ngại, nhưng rồi nàng gật đầu nhận lời. Dìu Nguyễn ra xe, Phong cảm thấy lâng lâng thích thú. Từ ngày xa Thu Thủy, vợ chàng, đây là lần đầu tiên chàng đi ăn tối riêng với một người khác phái. Tuy không yêu Thủy, nhưng mỗi khi nghĩ tới, lòng chàng vẫn có chút ngậm ngùi. Chiếc đèn xe ngược chiều làm chói mắt màng Phong trở về với thực tại.

Chàng liếc sang Nguyễn gặp đúng lúc nàng quay sang nhìn mình. Chàng đưa tay nắm lấy bàn tay nàng. Nguyễn không rút tay về nhưng nàng lại run rẩy, nét mặt âu lo. Phong nhẹ nhàng thả tay nàng ra, lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ ngần ấy tuổi rồi mà Nguyễn còn chẳng biết cái nắm tay hay nụ hôn của bạn trai ra sao?

Trong khi Nguyễn pha cà phê, Phong chọn một cái CD nhạc giáng sinh, lòng ước mơ khung cảnh này sẽ được tiếp diễn mãi trong cuộc đời của mình.

Nghe tiếng giao động lách cách của ly thìa trên cái khay Nguyễn đang đặt lên bàn, Phong quay lại với nụ cười làm Nguyễn hơi lúng túng, miệng lí nhí:

- Mời anh. Em chỉ còn có bánh "langue de chat". Anh ăn tạm vậy.

Phong quay lại sofa ngồi cạnh Nguyễn. Chàng hộp một ngụm cà phê. Khung cảnh ấm cúng khiến chàng trầm nghĩ: chàng đã yêu người ngồi bên cạnh chàng rồi. Chàng đã bị bạn bè trêu chọc và gán ghép, nhưng chàng đã phủ nhận, chỉ nói rằng: "Cô ấy hiền lành nên tôi mến thôi". Nhìn vào mắt Nguyễn, đôi mắt long lanh tràn đầy hạnh phúc, Phong không nghi ngờ vì chàng cũng hiểu được là Nguyễn cũng yêu mình. Chàng tự nghĩ lúc này chính là lúc thích hợp nhất cho chàng thổ lộ tâm tình, chàng nhẹ nhàng đặt tách cà phê xuống bàn, đồng thời đưa tay nâng tách cà phê của Nguyễn đặt xuống bàn trước ánh mắt ngỡ ngàng nhiên của Nguyễn. Phong đưa tay cầm lấy hai bàn tay Nguyễn chập vào nhau, ôm chặt tay nàng và nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Nguyễn. Anh muốn chúng mình kết hôn. Có lẽ em cũng biết là anh đã yêu em từ khi gặp em ở chân cầu thang máy, và anh cũng cảm nhận được tình cảm của em dành cho anh. Có phải vậy không?

Nguyễn cúi đầu lẩn tránh ánh mắt của Phong, nước mắt lan dài trên đôi má, rớt xuống trên bàn tay ấm áp của Phong còn ôm chặt tay mình. Chàng ngơ ngàng rút tay về cho vào túi áo, lấy cái khăn tay đưa cho Nguyễn. Chàng quàng tay qua ôm vai nàng kéo sát vào mình. Nguyễn tựa đầu vào vai Phong thổn thức, ngạc nhiên chen lẫn hờn giận.

- Nguyễn, Tại sao em khóc. Có gì sai trái khi anh chân thành cầu hôn em?

Chờ cho qua cơn xúc động, Nguyễn lấy lại bình tĩnh:

- Anh biết được về em bao nhiêu? Em đã cố tránh chuyện xảy ra như đêm nay. Anh sẽ thất vọng vì em. Em không còn trong trắng như anh nghĩ đâu.

Chỉ đủ can đảm nói được bấy nhiêu, Nguyễn lại nức nở khóc. Phong quá sửng sờ khi nghe nàng nói. Sau giây phút yên lặng nặng nề, chàng buông vai Nguyễn ra, đưa tay nói lỏng cái cravate, cuối đầu nhìn xuống hai bàn tay đang để trên đầu gối. Tình yêu dành cho Nguyễn vẫn còn nung nấu trong tim. Phong đưa tay vuốt mặt rồi nhìn Nguyễn. Chàng lấy tay quàng qua vai

Nguyễn như muốn vỗ về an ủi và cũng muốn biết về nàng nhiều hơn.

- Em có thể tâm sự cùng anh được không? Anh cũng có một đời vợ rồi cho nên anh cũng thông cảm tuổi trẻ bồng bột trong chốc lát.

Biết là không thể để Phong chờ đợi quá lâu.

Cái gì đến rồi sẽ đến. Nguyễn nói như vô cảm:

- Em đã bị hiếp khi vượt biển. Vì muốn cứu em, anh Nam đã chống trả nên bị chúng sát hại. Em chỉ muốn quên đi chuyện đó. Em không muốn nhắc lại. Em đã tránh xa mọi người, gồm cả anh nữa. Nhưng tại sao khi gặp anh em lại mềm lòng. Em không muốn làm anh hối hận và bị tổn thương nhưng em không làm được. Em chỉ nói được vậy thôi. Cũng khuya rồi, mai anh còn phải ra phi trường sớm. Chúc anh vui vẻ cùng gia đình trong mấy ngày lễ.

Nói xong, Nguyễn đứng dậy, hai tay chắp vào nhau như muốn tiễn khách. Chờ Phong đứng dậy, Nguyễn bước đến cửa. Cửa được mở ra, cơn gió lạnh tràn vào làm Nguyễn cảm thấy dễ chịu hơn, trấn tĩnh hơn. Phong đưa tay cầm lấy hai bàn tay Nguyễn. Nàng cũng ngược lên nhìn anh. Phong nhìn nàng với ánh mắt buồn tẻ tái:

- Anh sẽ gọi em khi anh đến Chicago.

Nói xong, chàng buông tay Nguyễn ra, vội vàng ra xe với cõi lòng tan nát. Nguyễn nhìn theo Phong. Chờ chàng vào xe rồi Nguyễn mới đóng cửa khóa lại. Nàng thần thờ đến ngồi vào ghế dựa, cảm thấy trong tim trống rỗng, tâm hồn nhẹ nhàng. Nàng mở to mắt nhìn lên trần nhà, miệng nàng lầm bầm: "Như thế cũng tốt. Thế là xong".

Tiếng nói của nàng trong đêm vắng như đánh thức nàng dậy trong cơn ác mộng. Nàng tự nghĩ dầu sao cũng phải một lần thổ lộ sự thật, dù biết nàng sẽ mất đi người nàng thầm yêu mấy tháng nay.

Trên đường về, lời nói chân thành của Nguyễn và tiếng thổn thức của nàng làm tim Phong chùng lại. Chàng hoảng hốt tự hỏi: tại sao lại bỏ Nguyễn mà ra về trong giây phút này? Nàng cần sự vỗ về an ủi của anh. Chàng

muốn quay trở lại nhưng thấy đã khuya quá rồi nên thôi.

Nguyễn cũng cần sự nghỉ ngơi. Rồi chàng tự nhủ sẽ gọi cho nàng khi đến Chicago như đã hứa.

Trong thấy Vũ vẫy tay, Phong nhanh chân tiến về phía em trai mình, vỗ vai em thân mật:

- Em chờ lâu không? Cũng may máy bay đúng giờ. Cả nhà vẫn thường chứ?
- Ba mẹ và Hạnh đang chờ anh ở nhà. Hạnh muốn đi đón anh, nhưng em bảo Hạnh ở nhà để phụ bếp với mẹ, vì trưa nay có Hữu, cậu em rể của mình cùng muốn đến gặp anh.

Khi chờ lấy hành lý, Vũ nhận thấy nét mặt trầm ngâm của anh mình nên vội hỏi:

- Có lẽ anh mệt và mất ngủ vì sáng nay dậy sớm hả?

Nghe tiếng Vũ, Phong trở về với hiện thực:

- Anh hơi mệt vì máy bay xóc quá, hôm nay nhiều mây. Em thấy Hữu ra sao? Mong rằng tụi nó hạnh phúc.
- Chúng nó quen nhau đã lâu. Cùng lớp cùng khóa. Tánh nết Hữu cởi mở, điềm đạm, gia thế đàng hoàng. Hai họ tương đắc, thế là tốt rồi phải không anh?

Sau bữa ăn trưa cùng gia đình, Phong viện cớ hơi mệt vì cuộc hành trình, và chàng cũng cần ngủ một giấc cho tinh thần bớt căng thẳng. Bữa ăn tối cùng gia đình đã giúp Phong vui vẻ trở lại. Hạnh bung đĩa trái cây lên nhìn anh với vỹn:

- Anh Phong tặng quà cưới gì cho em đây? Hai vé máy bay đi Hawaii nhé?

Phong tươi cười nhìn em gái. Nét mặt Hạnh trẻ trung đầy duyên dáng. Chợt nhớ đến ánh mắt dịu dàng trầm buồn của Nguyễn, lòng chàng chợt thất lại, nhưng miệng vẫn nở nụ cười đáp lại:

- Đồng ý. Anh tính lờ đi mà em lại nhắc đến.

Cả nhà cười vang vì câu nói đùa của Phong. Quay qua Vũ, chàng hỏi:

- Còn Vũ đã có đối tượng gì chưa? Bà Hà, mẹ chàng, lên tiếng thay Vũ:

- Nó cứ lông bông, nay cô này, mai cô khác, chẳng đi đến đâu. Mẹ giới thiệu ai nó cũng chỉ cười trừ.
- Đó chỉ là bạn, con không muốn gặp gặp. Rồi lại như anh Phong.

Nói xong, Vũ biết mình hớ, đã làm tổn thương anh mình nên đổi đề tài:

- Anh Phong này. Anh Vinh, bạn trung học của anh khi xưa, nay cũng ở Chicago. Em mới gặp anh Vinh ở nhà người bạn. Anh ấy hỏi thăm anh và nói khi nào anh sang đây thì gọi cho anh ấy.

Nghe đâu anh ấy học khoa tâm thần và có mở phòng mạch tư.

- Anh nhớ chứ. Anh ấy học trên anh một lớp. Em cho anh số phon. Anh ấy lập gia đình chưa?

Hình như chưa. Em chỉ thấy anh ấy đi một mình. Hình dáng cò vẻ khắc khổ lắm. Nghe anh ấy nói là vượt biển qua sau mình.

Ông Bình xếp đôi dũa ngay ngắn trên bàn, quay qua Phong:

- Còn con thì thế nào? Công việc bên đó có nhẹ nhàng hơn bên đây không? Có để ý đến cô nào chưa?

Nghe cha hỏi, Phong cười buồn. Chàng đã lấy lại được sự bình thân sau khi nghe chuyện vượt biển của Vinh vì chuyện này khiến chàng nhớ lại chuyện của Nguyễn kể đêm qua. Chàng trả lời cha:

- Việc làm ở đâu cũng như nhau. Bên Cali nắng ấm nên con thích hơn. Bạn gái thì nhiều nhưng con chỉ sợ mẹ không đồng ý nên con chưa nghĩ đến.

Tuy giọng nói Phong nhẹ nhàng, nhưng cũng khiến bà Hà cảm thấy ân hận về việc chọn vợ cho con.

Phong gọi cho Vinh ngay tối hôm ấy. Chàng hẹn gặp nhau ăn tối ở một nhà hàng sườn nướng nổi tiếng ở Chicago. Hơn 20 năm gặp lại, đôi bạn mừng rỡ, vui vẻ gặp lại nhau. Trao đổi với nhau tin tức bạn bè cũ rồi sau đó đến chuyện gia đình, và cảnh vượt biển của Vinh. Nhìn ly rượu chất đỏ trên tay, Vinh ngậm ngùi kể:

- Sau khi biết gia đình cậu ra đi, mình vì độc thân, không gia đình hay anh em, nên nghe lời một số bạn bè tìm cách

vượt biển. Mãi đến lần thứ 3 mới thành công. Ra được vòng kiểm soát của công an, thuyền chạy được 2 ngày. Trên thuyền đánh cá có 14 người kể cả già trẻ, có 4 phụ nữ. Khi nhìn thấy tàu của tụi cướp biển, mọi người trên tàu lại tưởng là tàu của đồng bào mình. Cho đến khi tàu chúng kê sát, thấy súng đạn đầy người, mới nhận ra là bọn cướp biển. Điều hèn nhất là để bọn chúng nhảy sang, trói hết đàn ông lại và sau khi vợ vét hết của cải, chúng quay sang hãm hiếp mấy người phụ nữ. Bạn của mình, vẫn xem mình như anh. Nam là tên cậu ấy. Tuy bị trói nhưng cũng vùng dậy đạp chân vào mấy thằng cướp biển Thái Lan đang hiếp em gái mình nên bị một phát đạn vào đầu.

Khi nghe nhắc đến tên Nam, Phong như bị chấn động. Vinh vừa kể xong, Phong nhìn Vinh hỏi:

- Có phải Nam có cô em tên Nguyễn?

Vinh ngạc nhiên hỏi lại:

- Cậu cũng quen anh em Nam à? Đúng. Mỗi lần nghĩ đến lòng mình vẫn xót xa cho số phận anh em của họ. Từ ngày cô ta rời đảo trước, bao nhiêu năm nay mình cố tìm cô ta nhưng chẳng có tin tức gì về cô ta cả.
- Nguyễn hiện nay ở California. Nàng là y tá, cùng chung một building cùng bệnh viện với mình.

Ánh mắt Vinh sáng ngời khi nghe Phong nhắc đến tin tức của Nguyễn. Giọng chàng trở nên vui hơn.

- Tội nghiệp cho cô bé. Khi ở trong trại tỵ nạn, cô ấy đã âm thầm đau khổ, không chịu sự giúp đỡ của ai. Thân hình tiều tụy vậy mà cũng tham gia công tác giúp đỡ bệnh xá.

Đôi mắt đăm chiêu, Vinh nhấp chút rượu cho đủ can đảm kể tiếp.

- Cậu biết không, khi thấy họ thả xác Nam xuống biển, Nguyễn định nhảy theo, may mà mình đã ôm nàng lại kịp thời.

Hình ảnh ấy như hiện ra trong óc Vinh. Chàng cầm ly rượu uống một hơi cạn rồi để ly

xuống. Chàng nhìn Phong với ánh mắt ưu buồn, Phong trầm lặng nhìn Vinh tiếp tục:

- Cô ta ra sao? Năm nay chắc cũng 30 tuổi rồi. Chẳng biết đã lập gia đình chưa? Minh thì vì sinh kế và học hành, lưu lạc qua Boston, học xong thì về đây cũng 5 năm rồi. Nay được tin Nguyễn đã học xong và có công ăn việc làm thì mình cũng yên tâm và mừng cho cô ấy.
- Gặp cảnh ngộ như vậy hèn gì trông Nguyễn lúc nào cũng trầm buồn, lặng lẽ, nụ cười chỉ thoáng qua rồi biến mất. Tôi cũng muốn gần gũi làm quen, Khi gần nàng thì cảm thấy mến và chỉ muốn bảo vệ, bao che. Chẳng biết vì sao, tuy biết rằng Nguyễn cố ý lẩn tránh. Trước khi qua đây tôi đã tìm cách thổ lộ với Nguyễn tình cảm của mình dành cho nàng làm nàng xúc động mạnh, và đã kể cho mình nghe những gì đã xảy ra cho nàng. Cũng vì yêu mình nên Nguyễn không dấu diếm chuyện cuồng bức. Lòng tôi nhất thời bị rung động, đã hèn nhát ra về, để nàng ở lại một mình. Không dấu gì cậu, đã 2 hôm nay mình bị dần vật, chẳng biết sao. Khi nghe Vũ nhắc đến cậu, nhà tâm lý học, mình gọi cho cậu ngay.

Cả hai nâng ly, nhìn nhau với ánh mắt buồn bã. Một lúc lâu, Vinh lên tiếng phá tan bầu không khí trầm lặng giữa hai người:

- Cậu hãy xét lại lòng mình là cậu có yêu Nguyễn hay chỉ là thương hại nàng trong lúc này. Chỉ có cậu mới trả lời được câu hỏi này mà thôi. Nguyễn như con thú bị thương đầy người, trốn tránh để tự chữa vết thương lòng của mình. Vết thương vừa khép kín lại phải xé toạc ra. Tuy đau đớn còn hơn là sợ hãi mãi. Cũng vì quá yêu cậu nên đã mở miệng nói lên những sự thật quá phũ phàng. Chỉ vì xấu hổ, tự ái, dù rằng bị cậu từ chối còn hơn sau này cả hai đều ân hận rồi rốt cuộc cũng phải xa nhau trong đau khổ. Cậu nên nhớ Nguyễn cần một tình yêu chân thật, cần được bảo vệ cả tinh thần lẫn thể xác. Nếu xét mình làm được điều đó thì tiến tới nhanh lên. Nếu vì

lòng thương hại thì cậu nên để cho Nguyễn yên thân. Nỗi buồn thì thời gian sẽ chữa khỏi. Nếu yêu thì sống cho người mình yêu, không cố chấp. Thôi chúng mình đã được gặp lại nhau. Tâm sự cũng nhiều. Hẹn gặp lại ở California với trạng thái thư giãn hơn. Nhớ đừng để cho Nguyễn biết cậu gặp tôi.

Trên đường về, Phong nhớ lại từng lời nói của Vinh. Chàng cảm thấy mình quá tầm thường và ích kỷ với tình yêu của Nguyễn dành cho chàng. Chàng hối hận vì đã bỏ đi lời hứa là sẽ gọi cho nàng. Có phải lời hứa suông kia chỉ vì trong cơn xúc động mà thôi? Phong đưa tay lấy cái cell phone tính gọi cho Nguyễn nhưng chợt dừng lại tự hỏi: lòng mình đã suy nghĩ chính chắn chưa? Có thật sẽ yêu Nguyễn như lời Vinh nhắc hay đó chỉ là lòng thương hại trong lúc này, để rồi lại làm cho nàng đau khổ hơn.

Tuy buồn và tủi thân vì Phong không gọi, Nguyễn cố lấy hết can đảm và tự hứa từ nay nàng sẽ không nghĩ đến Phong và cũng chẳng nên mềm lòng nghĩ đến chuyện yêu đương nữa. Những ngày sau đó, vắng mặt Phong, Nguyễn thấy êm ả dễ chịu hơn. Ánh mắt lạnh lùng xa vắng trên khuôn mặt xanh xao hơn vì thiếu ngủ làm cho Kim, cô y tá làm chung với nàng nhận ra có gì không ổn nên hỏi bạn:

- Nguyễn. Tại sao hôm nay mặt chị xanh xao vậy? Bị thiếu ngủ vì nhớ bác sĩ Phong hả? Nếu chị bệnh thì lấy phép nghỉ vài ngày đi.

Nguyễn cười guọng lấy lại nét bình thân hỏi lại:

- Tôi không sao. Chỉ tại bạn bè đến thăm mấy ngày lễ nên hơi mất ngủ. Bệnh nhân phòng số 332 và 346 ra sao tối qua?
- Em mới vào thăm. Họ đang ăn sáng.

Hết giờ làm việc, trên đường về nhà, Nguyễn đã tự hứa là không nghĩ đến Phong nữa, nhưng Nguyễn biết là tối nay, lúc 9 giờ, Phong sẽ đến phi trường L.A. Tâm hồn nàng cũng bồn chồn xao xuyến tuy biết Phong không độ lượng như nàng tưởng. Nàng hối hận là không chịu an phận nên tình huống này mới xảy ra. Lỗi tại mình cả. Nàng tự hỏi nếu vài hôm

nữa gặp lại nhau ở bệnh viện liệu hai người có đủ can đảm chào hỏi nhau hay không.

Cơm tối xong, Nguyễn thay bộ đồ mát, ngồi dựa lưng vào sofa, chân gác lên bàn, nghe tiếng cô ca sĩ hát những lời ai oán tiếc nuối mỗi tình "Ngày nào một giấc mơ. Đâu những đêm trăng mờ ai ngóng chờ". Nghe chưa hết bài hát, nước mắt Nguyễn đã lăn dài trên đôi má mịn màng. Nguyễn rút khăn giấy thấm nước mắt và bấm cái remote để tắt máy. Nhìn đồng hồ đã gần 11 giờ đêm, nàng uể oải định tắt đèn đi ngủ, chợt có tiếng chuông cửa. Tim Nguyễn hồi hộp, mắt nàng nhìn ra cửa, tự hỏi chẳng lẽ là Phong. Tiếng chuông reng thứ hai dài hơn làm Nguyễn luống cuống. Chẳng lẽ không mở cửa sao. Đến gần bên cửa, Nguyễn cố trấn tĩnh hỏi:

- Ai đó?
- Phong đây. Em mở cửa đi. Ngoài trời lạnh lắm.

Vừa mừng vừa hận, nàng cố lấy hết can đảm nhưng tay vẫn run khi vặn khóa cửa. Cửa vừa mở, Phong tuôn vào. Chưa chào hỏi, chưa cởi áo khoác ngoài, Phong ôm chầm lấy Nguyễn. Nguyễn cố vùng vẫy nhưng hai cánh tay Phong rất rắn chắc xiết chặt nàng hơn.

Tựa đầu vào vai Phong, Nguyễn nức nở khóc. Chờ cho nàng qua cơn xúc động, Phong hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng thì thầm:

- Nín đi em. Anh thừa nhận là mình hèn và ích kỷ, nhưng mấy hôm nay anh cũng bị dẫn vật và đau khổ như em. Anh đã suy nghĩ kỹ là anh không thể sống mà không có em. Em đã mang đến cho anh niềm tin ở mình và anh thật sự hạnh phúc khi ở bên em. Anh hứa là sẽ yêu em hết lòng và sẽ bảo vệ em suốt đời. Đừng giận anh nữa.

Chờ cơn xúc cảm qua đi, Phong nhẹ nhàng dìu Nguyễn đến sofa. Chàng nâng mặt nàng lên, nhìn ánh mắt còn đăm lệt của Nguyễn, Phong chỉ muốn đặt môi lên môi nàng, nhưng chàng chỉ hôn lên trán nàng. Choàng tay ôm vai Nguyễn kéo sát vào mình, Phong thầm nghĩ chẳng nên vội, phải kèm chế bản thân. Chỉ sợ nàng kinh hải.

Sáu tuần sau đó, cũng vào dịp Tết, với sự đồng ý của Nguyễn, Phong đã tổ chức lễ đính hôn tại nhà chàng trong vòng anh em bạn hữu,

có Vũ, Hạnh và Hữu qua tham dự. Mấy tháng sau đó, bà Trúc, mẹ của Nguyễn từ Việt Nam sang.

Hôn lễ được tổ chức trong vòng nghi lễ, có ông bà Bình từ Chicago sang đứng chủ hôn cho con trai. Nguyễn để nhà cho mẹ ở mặc dù Phong có ý mời bà Trúc "sang nhà chàng ở cho vui".

Phong và Vinh ngồi tán gẫu. Cả hai đưa mắt nhìn ra bãi biển. Vinh nhìn bạn với ánh mắt vui vẻ và thán phục.

- Tôi rất vui khi nhận được thiệp cưới của hai người. Tuy nhiên, tôi tránh để Nguyễn được an vui hạnh phúc bên cậu, không nhớ đến quá khứ. Nếu cậu không nhỏ mọn thì tôi sẽ nói cho cậu biết là tôi đã yêu Nguyễn từ khi mới gặp nàng và Nam trên tàu vượt biển. Tình yêu đến trong khi hoạn nạn, tuy không phải lúc. Khi thấy nàng chống trả với bọn cướp, chúng tôi cúi đầu bắt lực vì tay bị trói. Khi chúng trở về tàu của chúng và bỏ đi rồi, thím của tôi cởi trói cho tôi. Chính tôi là người cầm tấm chăn mỏng đắp cho Nguyễn và tôi cũng là người đã kéo nàng lại khi nàng định lao xuống biển.

Khi đến đảo, Nguyễn đã không cho tôi cơ hội đến gần. Có lẽ đó cũng là không duyên nợ. Tôi rất thán phục cậu và mong hai vợ chồng hạnh phúc. Nhớ đừng để Nguyễn bị tổn thương. Tôi rất vui mừng là vợ cậu không bị sốc khi gặp lại tôi. Có lẽ cậu đã chuẩn bị tư tưởng cho Nguyễn trước rồi phải không?

Nhìn lại bạn với ánh mắt tự hào, Phong nói:

- Theo nhận xét của tôi, Nguyễn đã xem cậu như thay thế vào vị trí anh Nam của nàng.

Cả hai vỗ vai nhau cười. Nguyễn cười theo, nét mặt vô tư chạy theo bé Jabet Như Mai. Phong đưa tay cầm tay Nguyễn. Vinh cũng cúi xuống bế bé Janet lên thăm nghĩ: "Mình cũng nên tìm đối tượng là vừa".

Viết xong tại California ngày 13 tháng 9 năm 2009

Hảo Lâm

